

Κυριακή ΙΔ' Λουκά: Να «ανοίξουμε» τα μάτια μας

/ [Γνώμες](#)

Η Αγία μας Εκκλησία επιλέγει σήμερα να προβάλλει σε όλους μας ένα θαύμα που έκανε ο Χριστός.

Όμως, θα πει κάποιος• τι μάς ενδιαφέρει ένα θαύμα που έκανε ο Χριστός;

Φυσικά και μας ενδιαφέρει. Γιατί και εμείς χρειάζεται να ανοίξουμε τα μάτια μας. Δεν είναι ανοιχτά. Νομίζουμε ότι είναι.

- Γράφει ο Σωτήριος Θεολόγου, Μεταπτυχιακός Φοιτητής Θεολογίας Α.Π.Θ.

Πρέπει να ανοίξουμε και τα μάτια της καρδιάς μας για να δούμε όλα αυτά, τα οποία δεν βλέπουμε.

Ο Χριστός, λοιπόν, όταν πλησίαζε στην Ιεριχώ, ήταν ένας τυφλός που καθόταν στο δρόμο και ζητιάνευε. Ακούγοντας τον πολύ κόσμο να περνάει, ρώτησε τι συμβαίνει, για να του πουν ότι περνάει ο Χριστός. Τότε, φώναξε: «Ίησοῦ, υἱὲ Δαυὶδ, ἐλέησόν με». Φώναζαν οι υπόλοιποι για να σταματήσει, αλλά εκείνος φώναζε ακόμα πιο δυνατά. Τότε, ο Χριστός σταματάει και του λέει: «Τί σοι θέλεις ποιήσω;», για να λάβει την απάντηση: «Κύριε, ἵνα ἀναβλέψω».

«Ἀνάβλεψον· ἡ πίστις σου σέσωκέν σε», ήταν η απάντηση του Χριστού προς την

επιθυμία του τυφλού. Ο λαός, όταν είδε το θαύμα, δόξασε το Θεό.

Εμείς, σήμερα, βλέπουμε καθαρά; Βλέπουμε την πραγματικότητα που ζούμε;

Μάλλον όχι. Γιατί δεν βλέπουμε αυτά που πρέπει να δούμε και βλέπουμε αυτά που δεν πρέπει.

Δεν βλέπουμε την κατάσταση, στην οποία είμαστε. Δεν βλέπουμε τις πράξεις μας. Δεν βλέπουμε αυτά τα οποία κάνουμε. Δεν βλέπουμε τι έχει η καρδιά μας, Ζήλεια, πονηριά, κακία, εγωισμό, υπερηφάνεια.

Βλέπουμε μόνο τα λάθη και τα σφάλματα των άλλων. Είμαστε έτοιμοι να κατακρίνουμε τον αδερφό μας για το σφάλμα του, όμως, το δικό μας λάθος δεν το διορθώνουμε ποτέ.

Ας θυμηθούμε την προσευχή του Αγίου Γρηγορίου του Παλαμά: «Κύριε, φώτισόν μου τὸ σκότος». Προσευχόταν να φωτίσει το σκοτάδι του, Εκείνος που είναι Φως.

Μήπως, η επιθυμία του τυφλού, σήμερα, είναι διαχρονική όσο ποτέ άλλοτε;

Μήπως χρειαζόμαστε το Φως για να πορευτούμε στη ζωή μας;

Αν δεν ανοίξουμε τα μάτια μας, κινδυνεύουμε να χάσουμε τα πάντα!

Ο Χριστός δεν μας ανήκει. Κανένας από εμάς δεν έχει το Χριστό στην τσέπη του. Όλοι μας δίνουμε τον αγώνα μας, για να ξεφύγουμε από την αμαρτία και να αγαπήσουμε το Θεό και τον συνάνθρωπό μας.

Εμείς, στη σημερινή ευαγγελική περικοπή, μοιάζουμε με τους «ενάρετους» ανθρώπους που έλεγαν στον τυφλό να σταματήσει να φωνάζει. Μπορεί να είμαστε Χριστιανοί, αλλά δεν βοηθάμε τον αδερφό μας να γνωρίσει το Χριστό.

Νομίζουμε ότι ο Χριστός μάς ανήκει. Νομίζουμε ότι εμείς είμαστε η κάστα του Χριστού και ότι δεν θέλει άλλους. Και καταφέραμε να κάνουμε την Ορθοδοξία θρησκεία και όχι πίστη. Βάλαμε όρους και προϋποθέσεις στην προσέγγιση και στην επαφή με το Θεό. Ενώ, Εκείνος ήταν Αυτός, ο Οποίος διέλυσε κάθε όρο και βοήθησε τον πονεμένο άνθρωπο, σε όποια κατάσταση ήταν.

Ας «ανοίξουμε» τα μάτια της ψυχής μας πριν να είναι αργά. Ας καταλάβουμε ποιοι πραγματικά είμαστε και ποια είναι η πορεία μας μέσα σε αυτό τον κόσμο. Ας προσπαθήσουμε αυτό τον Χριστό, να Τον διαδώσουμε και σε άλλους ανθρώπους, οι οποίοι αναζητούν την Αλήθεια και το Φως.